

UVOD

Zakon o parničnom postupku i teorija parničnog postupka bave se opširno o dokazima kao i izvođenjem dokaza. Dokazni postupak predstavlja centralni dio parničnog postupka. Dokazivanje predstavlja djelatnost uobličenu procesnim normama, u kojoj učestvuje sud, stranke i ostali učesnici u postupku, a koja obuhvata prikupljanje dokaza, izvođenje dokaza i ocjenu dokaza. Djelatnost dokazivanja obuhvata i utvrđivanje činjenica koje su predmet dokazivanja.

U našem pravu je sud osnovni subjekt dokazivanja. Dužnost suda je da istinito i potpuno utvrdi sve sporne pravno relevantne činjenice. Zbog toga je ovlašten da izvodi i one dokaze koje stranke nisu predložile, ako smatra da su ti dokazi značajni za donošenje odluke. Kao procesna djelatnost, dokazivanje obuhvata slijedeće elemente: predmet dokazivanja, teret dokazivanja, dokazna sredstva, izvođenje dokaza, ocjenu dokaza. Dokazna sredstva prema vrsti izvora dijele se na lična i stvarna. Lična sredstva su svjedoci, vještaci i saslušanje stranaka, a ustvarne spadaju isprave i predmeti uviđaja.

2. Pojam i značaj svjedoka

Svjedok je lice koje treba sudu da iskaz o činjenicama koje je čulno opazilo. Te činjenice su se obično desile u prošlosti, a samo izuzetno i u sadašnjosti. Bitno je naglasiti da svjedok sudu saopštava svoje saznanje, ali ne i mišljenje kao vrijednosni sud. Svjedok obično saopštava sudu svoje saznanje o činjenicama do kojih dolazi neposrednim čulnim opažanjem.

Iskaz svjedoka je relevantan i onda kad sudu saopštava saznanje do kojeg nije došao neposredno, nego tek posredstvom drugih lica. Pravilo koje ne dozvoljava svjedočenje "po čuvenju" je napušteno u većini procesno-pravnih sistema, osim u angloameričkom. Jedno od najvažnijih pravila dokaznog postupka u angloameričkom pravu je institut "hearsay" (rekla-kazala), koji se primjenjuje i u parničnom i u krivičnom postupku.

Prema tom pravilu, svjedok može svjedočiti samo o činjenicama koje je neposredno saznao čulnim opažanjem. Nije mu dopušteno da ponavlja ono što mu je neko treći rekao o tim činjenicama, niti da podnese pismeni iskaz u kome to lice daje opis činjenica o kojima svjedok svjedoči. U oba slučaja to je hearsay (rekla-kazala) dokaz i kao takav je, uz određene izuzetke, nedopustiv u angloameričkom sudskom postupku.

Međutim, nema svaki svjedok iste čulne i intelektualne sposobnosti, niti isto iskustvo, pa ne raspolaže istim znanjem kako bi pravilno shvatio događaj koji se odigrao u prošlosti, to jeste svaki doživljava realnih događaja je strogo subjektivan.

2.1. Sposobnost da bude svjedok

U načelu je svaka fizička osoba sposobna da se pojavi u funkciji svjedoka. Uzrast, zdravstveno stanje i druge okolnosti, uključujući i psihičku sposobnost, njegov intelektualni nivo, socijalni položaj, odnos sa strankama, pa čak ni od njegove ekonomske i druge zainteresovanosti za ishod parniceu kojoj svjedoči same po sebi nemaju uticaja na sposobnost da se bude svjedok, ali imaju značaj kod ocjene dokazne snage svjedokovog iskaza.

...

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com